

være Tale om at forbyde Handelen med florfsurt Kali eller Svovl; men ved Hjælp af disse 2 Preparater kan der uden Bannfelighed og med de Apparater der, som sagt, kunne laves i ethvert Køkken, tilvebringes eksplosive Stoffer. Endvidere kan der tilvebringes farlige eksplosive Stoffer ved Hjælp af 3 saadanne Ting som Glycerin, Svovlsyre og Salpeter. Om disse Ting gælder ligeledes, at hver især af dem kan faas i Handelen. Det kan ikke gaa an at forbyde Handelen med Glycerin, Svovlsyre eller Salpeter. Altsaa en hemmelig Tilvirkning af Sprængstoffer ved Hjælp af saadanne Ingredienser, som kunne faas i daglig Handel og Wandel, kan ingen Lov forhindre, og det kan derfor ikke Loven stille sig til Opgave. Der kan kun gives Straffebestemmelser derimod, som altsaa væsentlig nu reducere sig til § 11 foruden de Straffebestemmelser, der allerede findes i den almindelige Lov. Det, hvorimod Loven kan rettes, og som det ogsaa er Meningen at rette den imod, er Tilvirkning og Forhandling af saadanne eksplosive Stoffer, som have Brugelighed i det praktiske Liv, og derfor til en vis Grad maa forekomme i Handel og Wandel, men som naturligtvis ogsaa kunne bruges til Forbrydelser. Der er det Lovens Hensigt saavidt muligt at omgærde Tilvirkning og Forhandling med disse Stoffer med saadanne Forsigtighedsregler, at de ikke let kunne komme i ubekendte Personers Besiddelse, som kunne antages at ville gøre en forbrudersk Brug af dem, og at de heller ikke let kunne komme i saadanne Personers Besiddelse, som maa anses for ganske ukundige i, hvorledes man skal behandle dem. Denne Forandring, som jeg her har omtalt, og som er foregaaet med Lovforslaget, har derfor efter min Mening ikke nogen overmaade stor praktisk Betydning, men det skal jeg selvfølgelig ikke udtale mig videre om i Dag, det vil jo blive prøvet nærmere af Tinget selv.

Den anden Forandring, der er foregaaet i Lovforslaget, og som er af nogen Betydning — thi de fleste andre Forandringer ere egentlig kun Konsekvenser af det, som kan betragtes som Hovedændringen — er den, at medens det i det oprindelige Lovforslag er forudsat og ogsaa her i Landsstinget vedtaget, at den der vilde købe eller fra en Fabrikant og handlende faa udleveret noget af de Stoffer, som Loven finder Anvendelse paa, skulde hver enkelt Gang have en Tilladelse af Politiet, og naar han fik Stoffet udleveret, afgive Tilladelsen til den, han købte det af, som saa skulde være for-

pligtet til i en vis Tid at gemme disse Tilladelser, disse Attester. Man fandt i det andet Ting, at dette vilde paalægge Erhvervsvirksomheden for stort et Baand, og derfor blev der stillet og vedtaget et Endringsforslag, som gaar ud paa, at disse Tilladelser skulde kunne gives for en længere Tid ad Gangen, at de skulde kunne gives for indtil 1 Aar ad Gangen, men kun til Personer, som ifølge deres Næringsvej have Brug for det paagældende Stof i deres Bedrift, og som desuden ere Politiet bekendte som paalidelige Personer, hvem Stoffet uden Frygt for Misbrug kan betros. Naar denne Ændring gjordes, er det jo en Selvfølge, at den maatte drage forfællige andre Følger efter sig, f. Eks. det, at man ikke kunde paalægge vedkommende at aflevere Tilladelsen. Naar Tilladelsen nemlig skulde gælde for et Aar og altsaa skulde kunne bruges flere Gange, kunde den jo ikke afleveres, og Følgen af, at Tilladelsen ikke skal afleveres, bliver da, at Forpligtelsen for Sælgeren til at gemme den i en vis Periode, maatte falde bort.

Den næst er der efter mit Forslag i det andet Ting indsat en ny Paragraf, nemlig § 8, foranlediget derved, at det kom til Ministeriets Runderstaf, at der kunde være Tale om, at betydelige Farer kunde opstaa derved, at Skibe, som vare ladede med saadanne Stoffer, frit havde Lov til at ligge i Havn eller i Nærheden af Land uden at være underkastede noget nærmere Tilsyn eller Forsigtighedsregler. Det har man jo haft et Eksempel paa i Spanien, hvor en meget stor Mængde blev foranlediget ved, at et Skib, ladet med Dynamit, der laa i en Havn, sprang i Luften. Derfor har jeg foreslaaet en § 8, som altsaa gaar ud paa at inddrage Skibe, som ligge i Havn eller andre Steder paa dansk Søterritorium under Loven, for saavidt som der af Øvrigheden kan paalægges dem de Forsigtighedsforholdsregler, som de skulle underkaste sig. Denne Bestemmelse blev altsaa vedtagen i det andet Ting, og der er formentlig ikke noget i Vejen for at bibeholde den.

Endelig er der i § 11, Straffeparagraffen, foregaaet en Forandring, som imidlertid kun er en ren Redaktionsændring, idet der er indsat Ordet „forsættlig“. Det har jo hele Tiden været Forudsætningen for Loven, at den forholdsvis strenge Straf, der omtales i § 11, kun skulde finde Anvendelse i Tilfælde af Forsæt og ikke i Tilfælde af Uagtsomhed. Tanken i § 11 var jo, som de Herrer ville erindre, at man vilde gøre en Analogi med Reglen om Brandstiftelse anvendelig paa Forbrydelser med eksplosive